

VI. Svítáníčko

VI.1

Přečekaje všě zlé strážě

Fassung der Handschrift

- I Přečekaje všě zlé strážě
 puojduť k milé, hrdlo váže.
 Svuož kuoň pustím po dúbřavě,
 sám s ní sedu rozmlúvaje.
- II V. Tiem zpíevaním, tiem voláním
 ubudich tu krásnú paní.
 Když se j' ze snu probudila,
 ke mně mile promluvila
- III V. a řkúc: „Brachku, čas jest vstáti,
 skuoroť bude již svítati!
 Den se blíží, ten já znaji,
 všě zlé strážě vzhuru vstávaji.“
- IV V. Již ptáčkové zhuoru vstali,
 vzhuru vstavše zazpívali,
 zazpíevavše pryč letěli,
 mně smutného zde nechali.
- V V. „Rozlúčenie mezi náma –
 klevetníčkóm radost dána!
 Protož, milá, buďvaž věrna,
 žádný zlý sok mezi náma!“

Emendovaná verze:

- I Přečekaje všě zlé strážě
 puojduť k milé, hrdlo váže.
 Svuoju kuoň pustím po dúbřavě,
 sám s ní sedu rozmlúvaje.
- II (IV) Již ptáčkové zhuoru vstali,
 vzhuoru vstavše zazpívali,
 zazpíevavše pryč letěli,
 mně smutného zde nechali.
- III (II) Tiem zpíevaním, tiem voláním
 ubudichu krásnú paní.
 Když se j' ze snu probudila,
 ke mně mile promluvila
- IV (III) a řkúc: „Brachku, čas jest vstáti,
 skuoroť bude již svítati!
 Den se blíží, ten já znaji,
 všě zlé strážě vzhuoru vstávají.“
- V „Rozlúčenie mezi náma –
 klevetníčkóm radost dána!
 Protož, milá, buďvaž věrna,
 žádný zlý sok mezi náma!“

VI.2

Milý jasný dni

Verze T2

I Milý jasný dni, kteraks mi ukvapil,
žet' tak falešného klevetníka zbudil?
Den drží ustavenie své
tu, kdež bydlí spolu milých dvě.

5 Všemohúcí Pane Bože,
račiž jich býti obú stráže!

II Od východu slunce větřík povějuje,
přes hory dma horami se chvěje.
Lesní jek, zvuk, lom se tiší,
zvěř ustúpá, ptactvo křičí,
5 znamenajíc, ukazujíc,
žet' noc odstupuje pryč.

III V. Vysoko jest zešla dennice jasná,
dalekoť jest v plano odešla,
kvapíc, pospíchajíc od hor.
Vše stvoření i lidský zbor
5 nespí a chtie vzhuoru vstáti.
„Čas náma, milá, rozžehnat!“

IV Smúti se srdce té méj milěj panie,
když vstavši, uzřela svítanie.
„Ach,“ vece, „radosti má,
kterak sva tak dlúho spala?
5 Pospěš vstáti, radosti má,
ať nají hanba nepotká!“

V Najmilejší brachku, přijmi naučení mé:
Když si s milú svú, doufaj myslí své.
Ať se nezmění tvá i má radost
pro zlého klevetníka zlost.
5 Žádnýť nevie, cožť on miení.
Slušít náma býti v ostřihaní.

VI V. Hyn světly den, toť já cele znaji!
Nebesat se z jasna modrají,

- zář slunečná vychodí.
Za tět se srdéčko mé bojí.
5 Všemohúcí Pane Bože,
<račiž býti obú nají stráže!“>
- VII V. Klevetník s každým pěkně v uoči jest,
a v srdci všecka zlá, falešná řeč.
Chtěl bych, by panny a panie
klevetníka v mrzkost měly.
5 A toť by byl tovaříš můj,
ktož by měl s takovým v srdci nepokoj.
- VIII V. Nebť nenie v světě žádněj těžší věci
než klevetníka se vystřící.
Neb jest pěkně s tebú spřědu,
a jako had štípe <z> zadu,
5 jenž má řeč sladkú jako med,
a v srdci jako lýtý jed.
- IX V. Milý Bože, nedaj jim prospěchu,
ktož tak milým ruší útěchu!
Ať tiem srdce jeho vadne,
kdež těch dvě milých spolu bydlé.
5 Všemohúcí Pane Bože, Pane Bože,
račiž jich býti obú stráže!

Verze O

- I Milý jasný dni, pročs tak ukvapil,
žes mi mého klevetníčka zbudil?
A den své ustavenie jmá,
tu kdež milých dvě přebývá.
5 Všemohúci Pane Bože, milý Bože,
rač jich býti obú spolu strážě!
- II Od východa slunce větríček věje,
a přes hory, přes doly se chvěje.
Horyť ječí, lom se tiší,
ptačstvo křičí, zvěř pospieší,
5 obádajě, znamenajě,
žeť má noc od nás odstúpiti.
- III Vyšlat jest krásná, jasná dennice,
dalekoť mi u plano vyšla.
Tať mi pospiecháše od hor.
Všeckno stvoření, lidský zbor,
5 znamenajie vzhuru vstáti.
„Časť se náma, milá, požehnati!“
- IV „Jasný se nám den ukazuje,
nebesať jsú se zamodraly,
slunečnatá zář vychodí.
Po němť mě mé srdce bolí,
5 po tom najmilejšiem pánu!
Brachku milý, bychva se my dva spolu objala!“
- V Vyšlat jest krásná, sličná paní,
užaslať se, viděla svietanie,
řekla: „Proč sva tak dlúho spala?“
Zarmútiloť se srdce její:
5 „Vstaniž vzhóru, choti milý, radosti má,
byť se nám žádná hanba nestala!“
- VI Najmilejší, poslechni rady mé
a umysliž ty pevně myslí své,
byť se nám nezrušila milost
pro toho klevetníka zlost.

- 5 Žádnýť nevie, čo' on miení,
slušieť sě nám jeho vystřiehati.
- VII V očíť klevetník s každým dobře jest,
máť na svém srdci falešnú lest.
Budiž muž neb-li žena,
byť jej každá mrzkost jměla!
- 5 Byľ by každý tovariš mój,
ukrátilť by v mém srdci nepokoj.
- VIII Ktožť ruší útěchu milých dvě,
nedajž jemu Bóh toho prospěchu!
Po němť mě mé srdce bolí,
po tom najmilejšiem pánu!
- 5 Všemohúcí Pane Bože, milý Bože,
račiž býti obú nají stráže!“

VI.3
Šla dva tovařišě

Alia cancio

- I Šla dva tovařišě
v jedno miesto tíšě.
Míle jě přívítali,
dobrá slova dali.
- II Dobrá slova davše
dobře položili,
jednoho na ruce,
druhého na loži.
- III Tuť sta spolu hrála
do třetie hodiny:
„Obrátiz sě ke mně
svým líčkem červeným!“
5 „Tohoť neučiním,
musíš pryč ode mne.“
- IV „Již dennička zchodí,
musím pryč od tebe.
Jižť musím od tebe
s velikú žalostí.“
- V „Rač tě Buoh žehnati
muoj milý pane!
Skuoro-li sě vrátíš
muoj milý pane?“
- VI „Ját sě k tobě vrátím
na zelenú trávu,
ját sě k tobě vrátím
na každú hodinu.“

